

Reflektioner – Levnadsstandard och livskvalitet

Varje morgon har vaknar jag upp till ett nyhetsbrev i min e-post. Som egenföretagare och medlem i en viss facklig organisation får jag detta nyhetsbrev helt automatiskt. Brevets återkommande tema och favoritämne är att spy galla över skattetrycket och hur j-a svårt det är att bedriva småskalig företagsverksamhet med vinst.

Då blir det jag som mår dåligt och vill spy galla. – Över girigheten. Ägg och skinkmackan får stå över de dagar jag läser nyhetsbrevet. Fram emot lunch har jag förträngt budskapet och får aptiten tillbaka.

Det förefaller som att vissa människor och organisationer sätter likhetstecken mellan levnadsstandard och livskvalitet.

För snart två år sedan hälsade jag på hemma hos en gammal dam. Dement, undernärld, inkontinent och tandlös. I den trånga gränden, i ett närmast fallfärdigt betonghus med lervälling och hönor utanför och innanför ytterdörren, levde hon med sina barn och barnbarn. Men hennes ögon var lyckliga och hon skrattade, all misär till trots. Hon hade sina nära och kära runt sig dygnet runt. – Givetvis helt ovetande om västvärldens så kallade i-landsproblem. Kanske hade hon aldrig ens sett på TV? Men hon var nöjd på sin ålders höst. Det var många som brydde sig om henne och var tacksamma för att hon hade givit dem liv. Respekten för den äldre satt i väggarna och man kunde ta på den.

Min fru jobbar inom äldre vården. Där får brukarna näringsriktig mat, mediciner, sina rum städade och deras kroppar omsorgsfullt tvättade regelbundet. Trots den höga levnadsstandarden och trygghetsnivån är dessvärre många boende olyckliga.

De får sällan besök av sina anhöriga och när den sönderstressade sonen eller dottern kommer på besök så beror det inte så sällan på den anhöriges dåliga samvete snarare än deras förälders behov

av uppmärksamhet och tacksamhet som ligger bakom.

Det verkar ibland som att vi anser att samhället ska ta över våra dagars upphov, när vi sönderstressade i den yngre generationen inte längre orkar ta hand om eller bry oss om de som de vars högsta önskan är att få träffa sin dotter, son eller barnbarn.

Då tänker jag på allt gnäll över höga skatter och "omöjliga" villkor för ännu högre levnadsstandard.

Märk väl, det är skillnad mellan livskvalitet och levnadsstandard.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Helén'.